

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie V./2019
Senát I

Nález:

spisová značka	III. ÚS 479/2018
populárny názov	Včasnosť elektronického podania
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	21.05.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 13 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Ak všeobecný súd nemá záver o nedodržaní zákonom ustanovenej procesnej lehoty na podanie opravného prostriedku preukázaný mimo rozumných pochybností, musí vychádzať z predpokladu, že opravný prostriedok v zákonnej lehote podaný bol.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka v postavení žalovanej bola účastníčkou konania o určovacej žalobe. Okresný súd uznesením uložil sťažovateľke povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva k nehnuteľnostipdo právoplatného skončenia konania vo veci samej. Sťažovateľka zastúpená splnomocneným právnym zástupcom prostredníctvom elektronického portálu eŽaloby 9. marca 2017 podala proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, a ešte v tento deň o 23.55 h odoslané do systému Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“). Krajský súd napadnutým uznesením odvolanie sťažovateľky odmietol podľa § 386 písm. a) CSP ako oneskorene podané a konštatoval, že „posledný deň lehoty na podanie odvolania bol 09. 03. 2017. Odvolanie bolo prijaté elektronickým systémom portálu eŽaloby dňa 10. 03. 2017 a aj doručené bolo súdu prvej inštancie dňa 10. 03. 2017. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol podľa § 447 písm. c) CSP z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto sa vecnou dôvodnosťou podaného dovolania nezaoberal.
z odôvodnenia	K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práv

podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 14 Co 137/2017 z 3. mája 2017

Sťažovateľka napadnutému uzneseniu krajského súdu vytýka, že je neodôvodnené a arbitrárne a že krajský súd ústavne nesúladným výkladom a aplikáciou § 25 ods. 1 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“) zasiahol do jej označených práv.

Portál eŽaloby je určený na podávanie návrhov na začatie konania (žalôb) na okresné sudy a krajské sudy v civilnom procese (občianskoprávne, pracovné, rodinné a obchodné veci, okrem obchodného registra) a v správnom súdnom procese a na podávanie elektronických návrhov v upomínacom konaní na Okresný súd Banská Bystrica. Služba umožňuje elektronickými prostriedkami v súdnom konaní po prihlásení sa do verejných elektronických služieb súdnictva podať: - nový návrh na začatie konania (žalobu), t. j. podanie, ktorým sa začína konanie pred súdom, - podanie k existujúcemu konaniu, napr. podanie, ktorým sa odstraňujú vady a iné zjavné nesprávne návrhu na začatie konanie, späťvzatie návrhu na začatie konania, opravný prostriedok.

V súvislosti s nastolenou problematikou posudzovania včasnosti podania opravného prostriedku ústavný súd už v minulosti konštatoval, že pre zachovanie lehoty na podanie opravného prostriedku nie je rozhodujúce, kedy sa s týmto podaním príslušný zamestnanec všeobecného súdu oboznámil a aký dátum doručenia na ňom vyznačil, postupujúc pritom podľa podzákoných právnych predpisov, resp. interných predpisov všeobecného súdu (m. m. III. ÚS 305/2011). Samotná otázka, či odvolanie sťažovateľa smerujúce proti uzneseniu všeobecného súdu bolo podané včas, a teda v súlade s procesnoprávnymi predpismi, je skutková otázka, ktorej preskúmanie ústavným súdom je vo všeobecnosti limitované jeho ústavným postavením (m. m. III. ÚS 19/2015). Vzhľadom na význam práva na súdnu ochranu v právnom štáte pre záver o nespĺnení podmienok konania nepostačuje iba pochybnosť o ich splnení, ale nespĺnenie podmienok konania musí byť preukázané mimo rozumných pochybností. V prípade, ak všeobecný súd nemá záver o nedodržaní zákonom ustanovenej procesnej lehoty na podanie opravného prostriedku preukázaný mimo rozumných pochybností, musí vychádzať z predpokladu, že opravný prostriedok v zákonnej lehote podaný bol (m. m. III. ÚS 331/04, III. ÚS 249/08, IV. ÚS 379/08).

Preskúmaním napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd zistil, že v danom prípade nebolo zo strany krajského súdu mimo rozumných pochybností preukázané, že sťažovateľka podala opravný prostriedok (odvolanie) oneskorene. Pri rozhodovaní o tomto opravnom prostriedku krajský súd nezohľadnil všetky právne relevantné skutočnosti potrebné pre posúdenie, či odvolanie sťažovateľky bolo, resp. nebolo podané včas. Túto skutočnosť vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti sťažovateľky napokon uznal aj podpredseda krajského súdu.

Podľa názoru ústavného súdu notifikáciu obsahujúcu dátum o úspešnom odoslaní elektronického podania do systému treba považovať za dôkaz určujúci posúdenie dodržania lehoty na vykonanie podania ustanovenej zákonom alebo určenej súdom, teda aj za dôkaz určujúci včasnosť podania opravného prostriedku.

Na uvedenom skutkovom základe ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru (bod 1 výroku nálezu), preto napadnuté uznesenie krajského súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 133 ods. 2 a ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

Úlohou krajského súdu preto bude opätovne rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky, majúc na zreteli, že spravodlivosť, ktorá je osobitne zvýraznená v čl. 6 ods. 1 dohovoru, je kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu povinnosť hľadať také riešenie ním prejednávanej veci, ktoré nebude možné

vyhodnotiť ako popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 152/2018 zo 17. augusta 2018

Aj napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka vytýka, že je neodôvodnené a arbitrárne, pričom poukazuje na to, že v iných veciach (vedených pod sp. zn. 3 Sžo 148/2015 a sp. zn. 5 Cdo 12/2018) najvyšší súd dospel k opačnému názoru ako v jej prípade. Ako bolo uvedené, právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní. Samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Posúdenie tejto otázky je teda vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľky. Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy preto nie je povinnosť dovolacieho súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V opačnom prípade by totiž dovolací súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného opravného prostriedku vôbec boli naplnené.

Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľky, ktorým napadla uznesenie krajského súdu, jej dovolanie riadne preskúmal, no keďže dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, následne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného mimoriadneho opravného prostriedku a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 447 písm. c) vyslovene umožňuje.

Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

Odhliadnuc od uvedeného ústavný súd pripomína, že podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov najvyšší súd dbá o jednotný výklad a jednotné používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov vlastnou rozhodovacou činnosťou a tým, že prijíma stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a zverejňuje právoplatné súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Zákonou podmienkou využitia tejto právomoci najvyššieho súdu je zistenie, že došlo k výkladovým rozdielnostiam v právoplatných rozhodnutiach senátov toho istého kolégia. Cez túto podmienku zjednocovacia právomoc kolégií najvyššieho súdu prirodzene napĺňa stabilne judikovanú požiadavku ústavného súdu, podľa ktorej k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Aj z rozsudku ESLP vo veci Beian v. Rumunsko zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej

	<p>inštancie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštancia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach. Prijatie zjednocovacieho stanoviska najvyššieho súdu má právny význam aj v tom, že od tohto momentu požiadavka právnej istoty vyžaduje od senátov tohoktorého kolégia najvyššieho súdu, aby pri nezmenenej právnej úprave toto stanovisko rešpektovali a z neho pri posudzovaní správnych žalôb v identických alebo obdobných prípadoch vychádzali, hoci aj v rozpore so svojimi rozhodnutiami z obdobia pred prijatím predmetného stanoviska.</p> <p>Ústavný súd nálezom rozhodol:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Základné právo obchodnej spoločnosti, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základné právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v porušené boli. 2. Uznesenie Krajského súdu zrušuje a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie. 3. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný nahradiť trovy konania obchodnej spoločnosti... 4. Ústavnej sťažnosti obchodnej spoločnosti, vo zvyšnej časti nevyhovuje.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	<p>občianske súdne konanie-Civilný sporový poriadok konanie-splnenie podmienok konania odvolanie-rozhodnutie o odvolaní lehota-zachovanie lehoty rozhodnutie-zákonnosť</p>

Uznesenie:

spisová značka	I. ÚS 147/2019
populárny názov	Zákonný sudca
sudca spravodajca	Miroslav Duriš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	24.04.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5</p>
analytická právna veta	Za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon sudcovskej funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený na

	prejednanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce súdu
skutkový stav a základné fakty	<p>Proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi a prokurátor okresnej prokuratúry v rámci vedeného prípravného konania podal 20. mája 2018 návrh na vzatie sťažovateľa do väzby. Pred samotným rozhodnutím o väzbe bolo sťažovateľovi doručené uznesenie krajského súdu ktorým tento rozhodol o vylúčení špecifikovaných sudcov pre prípravné konanie okresného súdu z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa vedenej na okresnom súde a súčasne o odňatí predmetnej trestnej veci Okresnému súdu Lučenec a jej prikázaní na ďalšie konanie a rozhodnutie Okresnému súdu Zvolen. Následne uznesením Okresného súdu Zvolen bol sťažovateľ vzatý do väzby. O sťažnosti sťažovateľa podanej proti predmetnému uzneseniu Okresného súdu Zvolen rozhodol krajský súd uznesením, ktorým sťažnosť zamietol.</p>
z odôvodnenia	<p>Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti okrem iného namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol jeho sťažnosť podanú proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen o jeho vzatí do väzby. Pokiaľ ide o vzťah čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj čl. 48 ods. 1 ústavy) a čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa špecificky základného práva na osobnú slobodu, ústavný súd už v minulosti konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 48 ods. 1 ústavy (analogicky napr. III. ÚS 68/08, III. ÚS 383/09). Rovnaké pravidlo platí aj o vzájomnom vzťahu čl. 6 ods. 1 dohovoru s čl. 5 ods. 4 dohovoru garantujúcim právo na slobodu a bezpečnosť. Na základe týchto skutočností ústavný súd ústavnu sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu (väzobným rozhodnutím) odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Výhrady sťažovateľa, ktoré v podanej ústavnej sťažnosti prezentuje, sa v podstate sústreďujú na uznesenie krajského súdu, ktorým krajský súd rozhodol o vylúčení špecifikovaných sudcov z vykonávania úkonov trestného konania vo veci sťažovateľa vedenej na Okresnom súde Lučenec a súčasne o odňatí predmetnej trestnej veci Okresnému súdu Lučenec a jej následnom pridelení na ďalšie konanie a rozhodovanie Okresnému súdu Zvolen. V označenom postupe krajského súdu vidí sťažovateľ porušenie svojho práva na zákonného sudcu zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s porušením základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z primárneho porušenia svojho práva na zákonného sudcu sťažovateľ odvodzuje porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru oboma označenými uzneseniami krajského súdu. Sťažovateľ v prvom rade argumentuje, že v jeho prípade na aplikáciu § 31 ods. 1 Trestného poriadku (podľa ktorého z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca, prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcoví, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní) neboli splnené podmienky. Podľa názoru sťažovateľa pomer vylúčených sudcov k jeho blízkemu rodinnému príslušníkovi (matke) založený skutočnosťou kolegiálneho vzťahu na pracovisku nenapĺňa zákonom predpokladané</p>

podmienky, keďže zákon podľa sťažovateľa vyžaduje, aby sa takýto pomer dotýkal bezprostredne jeho osoby.

Vo svojej judikatúre ústavný súd konštantne zdôrazňuje, že obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného sudcu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezáujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorého judikatúru ústavný súd pri svojom rozhodovaní už tradične zohľadňuje, nestrannosť definoval vo veci Piersack v. Belgicko, rozsudok ESLP č. 8692/79 z 1. októbra 1982, ako absenciu predsudku alebo zaujatosti. Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom je v trestnom súdnom konaní garantované prostredníctvom inštitútu vylúčenia sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia pre zaujatosť. Z uvedeného dôvodu možno sudcu vylúčiť buď na návrh účastníka súdneho konania, alebo na základe návrhu samotného sudcu. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (sp. zn. I. ÚS 73/97). Nestrannosť sudcu pritom treba skúmať z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. v danom prípade treba zistiť osobné presvedčenie sudcu prerokovávajúceho prípad, a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. v danom prípade treba zistiť, či sú poskytnuté dostatočné záruky na vylúčenie akejkolvek pochybnosti v danom smere. V prípade subjektívneho hľadiska nestrannosti sa nestrannosť sudcu predpokladá až do predloženia dôkazu opaku (Le Compte, Van Leuven a De Meyere v. Belgicko, rozsudok ESLP z 23. 6. 1981, č. 6878/75 a 7238/75). Nemožno sa uspokojiť len so subjektívnym hľadiskom nestrannosti, ale treba skúmať, či sudca poskytuje záruky nestrannosti aj z objektívneho hľadiska. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho hľadiska sudcu, ale podľa vonkajších objektívnych skutočností. V danom prípade platí tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán. Európsky súd pre ľudské práva v tejto súvislosti často pripomína anglické príslovie: „justice must not only be done, it must also be seen to be done“, teda „spravodlivosť nielenže má byť vykonávaná, ale sa musí aj javiť, že je vykonávaná“ (Delcourt v. Belgicko, rozsudok ESLP zo 17. 1. 1970, č. 2689/65). Sudca sa má objektívne javiť v očiach strán, že je nestranný, a zároveň musí byť vylúčená akákoľvek vonkajšia oprávnená pochybnosť o jeho nestrannosti. Nestrannosť sudcu preto nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti zákonného sudcu je to, či je obava zo zaujatosti objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar v. Spojené kráľovstvo, rozsudok ESLP z 10. 6. 1996, č. 22399/93). Judikatúra ESLP vyžaduje, aby sa obava z nedostatku nestrannosti zakladala na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Existencia oprávnených pochybností závisí od posúdenia konkrétnych okolností prípadu (Hauschildt v. Dánsko, rozsudok ESLP z 24. 5. 1989, č. 10486/83). Tzv. objektívna nestrannosť sa teda posudzuje nie podľa subjektívneho postoja sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Sudca môže byť subjektívne absolútne nestranný, ale i napriek tomu môže byť jeho nestrannosť vystavená oprávneným pochybnostiam vzhľadom na jeho status, rôzne funkcie, ktoré postupne vo veci vykonával, alebo vzhľadom na jeho pomer k veci, k stranám konania, ich právnym zástupcom, svedkom a pod. Pri rozhodovaní, či v danom prípade existuje legitímny dôvod na obavu, že konkrétny sudca nie je nestranný, je subjektívne vnímanie účastníka konania síce dôležité, avšak nie je rozhodujúce. Rozhodujúcim je to, či obava môže byť považovaná za objektívne dôvodnú (Thorgeir Thorgeirson v. Island, rozsudok

V intenciách stabilizovanej judikatúry ústavného súdu a ESLP ústavný súd posudzoval, či sa krajský súd pri posúdení otázky vylúčenia sudcov Okresného súdu Lučenec riadil vymedzenými hľadiskami, a teda, či výkon jeho právomoci neprekročil limity dotknutých ustanovení čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru garantujúcich právo účastníka konania na zákonného sudcu ako základný predpoklad nestranného a spravodlivého rozhodovania.

Z obsahu odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu vyplýva, že sa v trestnej veci sťažovateľa pri rozhodovaní o vylúčení zákonných sudcov uplatnil subjektívny test, ako aj objektívny test nestrannosti, na základe ktorých sa konajúci súd dopracoval k záveru o nedostatku nestrannosti dotknutých sudcov. Zo strany prvého sudcu, ktorému vec napadla v rámci určenej služobnej pohotovosti a ktorý v podstate vznesenou námietkou zaujatosti konanie o vylúčení inicioval, bolo jasne prezentované jeho osobné presvedčenie o zaujatosti, ktoré bolo veľmi podrobne zdôvodnené kolegiálnym vzťahom k matke sťažovateľa znásobeným blízkymi osobnými väzbami, a to nielen k matke sťažovateľa, ale aj k samotnému sťažovateľovi. Zvyšní sudcovia zaradení do agendy Tp (zahŕňajúcej okrem iného aj rozhodovanie vo veci návrhov na vzatie do väzby v prípravnom konaní) sice neprezentovali výslovný subjektívny pocit zaujatosti, ale v zmysle teórie zdania poukázali na dlhoročný kolegiálny vzťah k matke sťažovateľa, ktorý by mohol podľa nich založiť oprávnené pochybnosti o nedostatku ich nestrannosti. Ústavný súd sa nestotožňuje s námietkou sťažovateľa, v ktorej prezentuje tvrdenie, že samotný kolegiálny vzťah dotknutých sudcov k jeho matke nie je postačujúci pre konštatovanie zaujatosti, pretože podľa názoru sťažovateľa Trestný poriadok v dotknutých ustanoveniach vyžaduje, aby sa pomer týkal priamo jeho osoby. Podľa mienky ústavného súdu je totiž celkom zrejmé, že rozhodovanie o najbližšom rodinnom príslušníkovi dlhoročnej kolegyne nepochybne nepriamo vytvára pomer dotknutého sudcu aj k osobe, ktorej sa konanie priamo dotýka, teda k sťažovateľovi. V prípade sťažovateľa nebolo možné opomenúť ani individuálne okolnosti veci, a to skutočnosť, že v hre bolo rozhodovanie o väzbe, teda o obmedzení osobnej slobody dieťaťa vlastnej kolegyne, čo je nesporne okolnosť veľmi intenzívna, ktorá je spôsobilá vyvolať u dotknutého sudcu (kolegu) značný osobný diskomfort z hľadiska slobody, resp. nestrannosti rozhodovania (obdobne pozri Mitrov v. Macedónsko, rozsudok ESLP z 2. 6. 2016, sťažnosť č. 45959/09). Podľa názoru ústavného súdu skutočnosti, ktoré boli v rozhodnutí krajského súdu prezentované, možno považovať sa dostatočne výpovedné a ako také za dostatočne spôsobilé podporiť skutkový záver o objektívne oprávnenej obave z nedostatku nestrannosti dotknutých sudcov vedúci k právnomu záveru o vylúčení dotknutých sudcov z vykonávania úkonov týkajúcich sa danej trestnej veci. V druhom rade v predloženej ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta, že o vylúčení sudcov Okresného súdu Lučenec rozhodol senát krajského súdu, čo podľa sťažovateľa nezodpovedá relevantnej právnej úprave, a to § 32 ods. 1 Trestného poriadku (druhá veta), podľa ktorého ak z dôvodov podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku oznámi svoju zaujatosť sudca, rozhodne o vylúčení sudcu pre prípravné konania predseda senátu nadriadeného súdu. Napokon ako ďalšiu čiastkovú námietku v kontexte námietky porušenia práva na zákonného sudcu predostiera sťažovateľ tvrdenie o nesprávnom postupe krajského súdu, ktorý pristúpil k odňatiu a prikázaniu veci na základe vylúčenia len štyroch špecifikovaných sudcov napriek tomu, že na Okresnom súde Lučenec pôsobia aj ďalší sudcovia, ktorí námietku zaujatosti nevzniesli a o ktorých vylúčení krajský súd nerozhodoval.

Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber

súdov a sudcov „ad hoc“ (I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09, III. ÚS 212/2011). Pojem zákonného sudcu je definovaný viacerými na seba naväzujúcimi kritériami, ktoré súčasne tvoria navzájom prepojené garancie reálneho obsahu tohto základného práva. Prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z čl. 48 ods. 1 ústavy je zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo prinajmenšom za účelový. Toto základné právo je konkretizované v procesných kódexoch, pre posudzovaný prípad v Trestnom poriadku a v predpisoch upravujúcich organizáciu súdnictva a postavenie sudcov. K týmto kritériám treba priradiť v prvom rade vecnú, funkčnú a miestnu príslušnosť súdov. Potom nasleduje obsadenie súdu, ktoré je v procesných poriadkoch a v zákone č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) vymedzené od samosudcu až po rozmanité rozhodovacie útvary (senáty) zložené z troch a viacerých sudcov. Na to nadväzuje zásada pridelenia vecí jednotlivým sudcom alebo senátom v súlade s pravidlami obsiahnutými v rozvrhu práce a spôsobom, ktorý určuje zákon (sp. zn. IV. ÚS 116/2011). Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon sudcovskej funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený na prejednanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce súdu (sp. zn. III. ÚS 116/06). Podľa § 3 ods. 3 zákona o súdoch zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Podľa § 50 ods. 1 zákona o súdoch na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok. Podľa § 50 ods. 2 písm. a) až c) zákona o súdoch rozvrh práce obsahuje a) určenie senátov, samosudcov, súdnych úradníkov a notárov poverených vybavovaním jednotlivých druhov vecí, ktoré došli na súd, b) zloženie senátov s uvedením predsedu senátu a ďalších sudcov; v rozvrhu práce sa tiež uvedie, ktorý z viacerých predsedov senátov určených do toho istého senátu riadi a organizuje činnosť senátu, c) určenie spôsobu zastupovania senátov, sudcov, samosudcov, predsedov senátov a súdnych úradníkov tak, aby bolo možné zabezpečiť v súlade s osobitnými zákonmi konanie a rozhodovanie v prejednávanej veci v prípade vylúčenia sudcu alebo súdneho úradníka a v prípade náhlej prekážky brániacej sudcovi alebo súdnemu úradníkovi vykonať jednotlivé úkony. Podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku o väzbe koná a rozhoduje súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie. Podľa § 10 ods. 3 Trestného poriadku sudca pre prípravné konanie je sudca súdu prvého stupňa, ktorý je rozvrhom práce súdu poverený rozhodovať o: a) zásahoch do základných práv a slobôd pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní, b) sťažnostiach proti rozhodnutiam prokurátora, ak tak ustanovuje tento zákon, c) v iných prípadoch ustanovených týmto zákonom.

24. V zmysle Rozvrhu práce Okresného súdu Lučenec na rok 2018 (ďalej len „rozvrh práce“), teda rozvrhu práce platného v čase, keď bola prejednávaná väzobná trestná vec sťažovateľa, je v časti rozvrhu práce označenej ako „Zapisovanie do súdnych registrov okresného súdu“ uvedené, že do súdneho registra „Tp“ (register trestných vecí prípravného konania) sa zapisuje okrem iného aj návrh na vzatie obvineného do väzby (s. 10 rozvrhu práce). Z časti rozvrhu práce označenej ako „Personálne obsadenie jednotlivých súdnych odd. a ich označenie“ vyplýva, že trestnoprávne oddelenie Okresného súdu Lučenec bolo obsadené štyrmi sudcami, z ktorých trajaboli okrem iného poverení aj vybavovaním vecí registra Tp podľa nariadenej pohotovosti (s. 59 a 60 rozvrhu práce). Navyše okrem uvedených sudcov bol v zmysle rozvrhu práce vybavovaním vecí registra Tp podľa nariadenej pohotovosti poverený aj sudca obchodnoprávneho oddelenia (s. 51 rozvrhu práce). Vybavovaním vecí registra Tp boli teda v zmysle rozvrhu práce poverení štyria uvedení sudcovia. Z časti

	<p>rozvrhu práce označenej ako „Pravidlá určovania zákonného sudcu“ vyplýva, že v prípadoch podľa písmen G1 až G7 danej časti rozvrhu práce, ktoré upravujú zastupovanie za okolností, keď sú vylúčení všetci sudcovia príslušného oddelenia, nie je obsiahnutá úprava zastupovania pre prípad vylúčenia všetkých sudcov oddelenia Tp.</p> <p>Zo skutočností uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že rozvrh práce nestanovil v prípade vylúčenia všetkých sudcov poverených rozvrhom práce vybavovaním agendy registra Tp, do ktorého bolo zahrnuté aj rozhodovanie o návrhu na vzatie obvineného do väzby v prípravnom konaní, možnosť pridelenia takejto veci niektorému zo zvyšných sudcov Okresného súdu Lučenec. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že za daných okolností vznikla situácia, keď v súlade s rozvrhom práce nebolo možné po vylúčení všetkých sudcov poverených rozvrhom práce rozhodovať o návrhu na vzatie do väzby v prípravnom konaní prideliť trestnú vec sťažovateľa niektorému zo zvyšných sudcov Okresného súdu Lučenec. V takomto prípade, keďže na Okresnom súde Lučenec neexistoval zákonný sudca určený rozvrhom práce na prejednanie trestnej veci sťažovateľa, čo v zmysle judikačnej praxe všeobecných súdov treba považovať za dôležitý dôvod predpokladaný § 23 ods. 1 Trestného poriadku, boli bezpochyby splnené podmienky pre delegáciu veci v zmysle § 23 ods. 1 Trestného poriadku. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú skutočnosť, že o vylúčení sudcov Okresného súdu Lučenec rozhodoval celý senát, a nie iba samotný predseda senátu krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na všetky relevantné okolnosti veci možno daný prípad považovať iba za formálno-právne porušenie dotknutého ustanovenia Trestného poriadku, ktoré nemalo takú materiálnu intenzitu, ktorá by signalizovala súčasný zásah do práva sťažovateľa na zákonného sudcu. Z nadväzujúceho uznesenia krajského súdu, ktorým tento zamietol sťažnosť sťažovateľa uplatnenú proti rozhodnutiu Okresného súdu Zvolen o jeho vzatí do väzby, jasne vyplýva, že bolo toto uznesenie prijaté jednohlasne (všetkými členmi senátu, teda vrátane predsedu senátu), pričom sa v ňom krajský súd, reagujúc na argumentačné námietky sťažnosti, opätovne vrátil k otázke vylúčenia sudcov (riešenej v predchádzajúcom uznesení) a jednohlasne (vrátane hlasu predsedu senátu) potvrdil správnosť záverov svojho predchádzajúceho rozhodnutia. Vychádzajúc zo všetkých čiastkových záverov uodôvodnenia tohto rozhodnutia, posúdil ústavný súd námietku porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú. 26.1 Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Nto 7/2018 z 21. mája 2018, ktorým tento rozhodol o vylúčení sudcov Okresného súdu Lučenec a delegácii trestnej veci sťažovateľa Okresnému súdu Zvolen, je ústavný súd toho názoru, že predmetom tohto rozhodnutia krajského súdu nebolo posúdenie dôvodov väzby. Vzhľadom na uvedené, teda pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi obsahom označených článkov ústavy a dohovoru a sťažnostnými námietkami sťažovateľa, kvalifikuje ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v uvedenej časti ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd tak ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.</p> <p>Keďže ústavný súd nezistil porušenie základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 Nto 7/2018 z 21. mája 2018, je vylúčené aj následné porušenie požiadaviek spravodlivého procesu inkorporovaných v sťažovateľom označených ustanoveniach čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru v rámci prvotného väzobného rozhodovania o vzatí sťažovateľa do väzby. Ústavný súd tak považuje za zjavne neopodstatnenú aj sťažovateľom predstretú námietku porušenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru uznesením krajského súdu, a teda sťažnosť v označenej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.</p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru</p>	<p>Mitrov v. Macedónsko, rozsudok EŠLP z 2. 6. 2016, sťažnosť č. 45959/09</p>

ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>Hauschildt v. Dánsko, rozsudok EŠLP z 24. 5. 1989, č. 10486/83</p> <p>Pullar v. Spojené kráľovstvo, rozsudok EŠLP z 10. 6. 1996, č. 22399/93</p> <p>Le Compte, Van Leuven a De Meyere v. Belgicko, rozsudok EŠLP z 23. 6. 1981, č. 6878/75 a 7238/75</p> <p>Delcourt v. Belgicko, rozsudok EŠLP zo 17. 1. 1970, č. 2689/65</p>
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na zákonného sudcu</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces</p> <p>väzba-vzatie do väzby</p> <p>sudca-zákonný</p> <p>zaujatosť / predpojatosť-vyhlásenie o predpojatosti</p> <p>trestné konanie-prípravné</p>

spisová značka	I. ÚS 158/2019
populárny názov	Platobný rozkaz - doručovanie
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	24.04.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Zrušenie platobného rozkazu neznamená pre sťažovateľa automaticky stratu sporu. Toto rozhodnutie vyúsťuje do nariadenia pojednávania a riadneho prejednávania veci. Sťažovateľovi sa teda súdna ochrana neodopiera, a je mu tak zaručené právo na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú súdom rozhodnutím vo veci samej.
skutkový stav a základné fakty	<p>Na základe žaloby podanej právnym predchodcom sťažovateľa vydal okresný súd 8. januára 2010 platobný rozkaz . Žalovaný, si platobný rozkaz prevzal 15. januára 2010. Právny nástupca žalovaného, 28. júla 2016 požiadal o zrušenie platobného rozkazu. Alternatívne žiadal o jeho opätovné doručenie, pretože mu platobný rozkaz nebol doručený do vlastných rúk. Dôvodil tým, že plná moc udelená osobe, ktorá prevzala platobný rozkaz v mene žalovaného, bola v čase prevzatia platobného rozkazu neplatná. Okresný súd 12. septembra 2016 doručil žalovanému opätovne rovnopis platobného rozkazu, proti ktorému podal žalovaný odpor. Okresný súd podaný odpor odmietol ako podaný oneskorene. Vychádzal z toho, že žalovaný prevzal platobný rozkaz 15. januára 2010 a odpor bol podaný až 23. septembra 2016, teda po 15-dňovej zákonom stanovenej lehote.</p> <p>Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 3 Cob 169/2016 z 30. novembra 2017 rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</p> <p>Následne okresný súd vydal uznesenie, ktorým zrušil platobný rozkaz okresného súdu z 8. januára 2010. V tomto uznesení totiž krajský súd označil ako žalobcu právneho predchodcu sťažovateľa a keďže tento 20. augusta 2017 zomrel, sťažovateľ si nemohol reálne uznesenie nikdy prevziať. Okresný súd rozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom žalobcu až 14. novembra 2018. Sťažovateľ teda nemal ako napadnúť rozhodnutie krajského súdu, keďže sa s</p>

	<p>ním ako s právnym nástupcom žalobcu vôbec nekonalo. Okresný súd konal a rozhodoval napriek neexistencii právoplatného rozhodnutia krajského súdu, pričom práva sťažovateľa porušil aj tým, že napadnuté rozhodnutie dostatočne neodôvodnil.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Podstatou ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s uznesením okresného súdu zo 14. novembra 2018, ktorým bol (po viac ako 8 rokoch) zrušený právoplatný platobný rozkaz, pretože dodatočne vyšlo najavo, že nebol žalovanému účinne doručený. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta okolnosti, za ktorých k vydaniu namietaného rozhodnutia došlo, a nadväzne ho vyhodnocuje ako neodôvodnené a arbitrárne, keďže nereflektuje na závery krajského súdu.</p> <p>Pre posúdenie načrtnutých námietok je potrebné vychádzať z dôvodov rozhodnutia krajského súdu, na ktoré sa sťažovateľ odvoláva. Krajský súd nimi inštruoval okresný súd, čo sa týka ďalšieho postupu vo veci v tom smere, že pokiaľ budú žalovaným predložené listiny preukazovať, že nedošlo k doručeniu platobného rozkazu žalovanému v súlade s platnou právnou úpravou, musí pri posudzovaní podaného odporu vychádzať z údajov na doručení vrátenej po opätovnom doručení platobného rozkazu (v roku 2016). Ak však dospeje k záveru, že už v roku 2010 došlo k účinnému doručeniu platobného rozkazu žalovanému, potom musí návrh žalovaného na zrušenie platobného rozkazu zamietnuť a jasne a zrozumiteľne vysvetliť, ako posudzoval žalovaným predstretú dôkazy.</p> <p>Ústavný súd, preskúmajúc napadnuté rozhodnutie, konštatuje, že okresný súd odôvodnil svoje rozhodnutie spôsobom, na ktorý ho nasmeroval krajský súd a ktorý napriek jeho stručnosti dostatočne objasňuje, na akých skutočnostiach založil svoj záver o neúčinnom doručení platobného rozkazu. Tieto závery ho napokon viedli k zrušeniu platobného rozkazu. Ústavný súd nezistil, že by závery sústredené v napadnutom rozhodnutí okresného súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, práve naopak, vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06). Námietku o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia preto vyhodnotil ústavný súd ako neopodstatnenú.</p> <p>Podstatnejšie pre vec je však to, že základné právo na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) je „výsledkové“, čo znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Zrušenie platobného rozkazu neznamená pre sťažovateľa automaticky stratu sporu. Toto rozhodnutie vyúsťuje do nariadenia pojednávania a riadneho prejednania veci. Sťažovateľovi sa teda súdna ochrana neodopiera, a je mu tak zaručené právo na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú súdom rozhodnutím vo veci samej. Ústavný súd chápe, že sťažovateľ mal v rukách právoplatný platobný rozkaz, na podklade ktorého viedol exekúciu, a tento stav pre neho prakticky znamená prejednávanie veci od začiatku. Na druhej strane je však ústavnému súdu z jeho činnosti známe, že práve z dôvodu pochybností o právoplatnosti a vykonateľnosti tohto exekučného titulu bolo v rámci exekučného konania rozhodované o odklade exekúcie (bližšie pozri nálezh sp. zn. III. ÚS 203/2018 zo 7. augusta 2018, pozn.). Ďalší vývoj a osvetlenie veci je teda výlučne v kompetencii všeobecných súdov.</p> <p>Námietkou, ktorá sa vzťahovala na rozhodnutie krajského súdu, pokiaľ išlo o otázku prípustnosti odvolania proti rozhodnutiu, ktorým bol odmietnutý odpor, sa ústavný súd nemohol osobitne zaoberať, keďže toto rozhodnutie ako také ústavnou sťažnosťou napadnuté nebolo. Je však potrebné doplniť, že rozhodnutie krajského súdu v obdobnej veci (č. k. 2 Cob 190/2016-127), v ktorej bolo odvolanie proti rozhodnutiu o odmietnutí odporu odmietnuté z dôvodu neprípustnosti, je v súčasnosti preskúmané na základe podaných opravných prostriedkov. Za danej situácie je teda minimálne spochybnené konštatovanie</p>

	<p>sťažovateľa, že popri sebe existujú odlišné rozhodnutia odvolacích súdov.</p> <p>Pokiaľ išlo o spochybnenie účinku právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu, pretože nebolo sťažovateľovi doručené (keďže v tom čase sa konalo s jeho právnym predchodcom, ktorý v priebehu konania zomrel), ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľa na časť odôvodnenia namietaného rozhodnutia okresného súdu, v ktorej reagoval na stratu procesnej spôsobilosti jeho právneho predchodcu. Okresný súd v rámci svojho rozhodnutia citoval relevantnú právnu úpravu [§ 62 až § 65 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)], pričom zdôraznil, že právny nástupca prijíma stav konania ku dňu zániku procesnej subjektivity svojho predchodcu, a že s dedičom strany, resp. s tým, na koho prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, súd pokračuje, len čo sa skončí konanie o dedičstve (§ 63 ods. 2 CSP). Tieto ustanovenia následne interpretoval a aplikoval na sťažovateľov prípad, keď ozrejmil, že dedičské konanie po právnom predchodcovi sťažovateľa bolo právoplatne skončené až 28. júna 2018, t. j. až po vydaní rozhodnutia krajského súdu. Preto je v uznesení krajského súdu na strane žalobcu uvedený právny predchodca sťažovateľa, a nie sťažovateľ. V zmysle uznesenia okresného súdu sp. zn. 11 D 157/2017 z 28. júna 2018 sa dedičom pohľadávky voči žalovanému z titulu sporného platobného rozkazu stal sťažovateľ. Na základe týchto skutočností okresný súd uzavrel, že v konaní bude pokračovať so sťažovateľom, pretože procesná spôsobilosť jeho právneho predchodcu zanikla dňom smrti a pohľadávka prešla na sťažovateľa ako dediča. Ani v tomto smere nemožno rozhodnutiu okresného súdu z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť. Vzhľadom na univerzálnu sukcesiu je úplne bez významu, že v predošlých rozhodnutiach týkajúcich sa namietanej veci nebol ako žalobca označený sťažovateľ.</p> <p>Na základe všetkých už uvedených skutočností ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu platobný rozkaz doručenie, doručovanie-písomností (zásienok)

spisová značka	I. ÚS 161/2019
populárny názov	Väzba
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	24.04.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 písm. c Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5
analytická právna veta	Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy už uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu, právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o

	<p>zákonosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou.</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovatelia sú väzobne trestne stíhaní pre zločin krádeže. Po podaní obžaloby 29. októbra 2018 okresnou prokuratúrou okresný súd uznesením z 9. novembra 2018 ponechal sťažovateľov z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vo väzbe a zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľov dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil.</p> <p>Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu sťažovatelia podali riadny opravný prostriedok, ktorý krajský súd uznesením zamietol.</p> <p>Podľa názoru sťažovateľov „podanie obžaloby bolo predčasné a len z dôvodu, že návrh na predĺženie väzby by sa musel podať do 4. 11. 2018, teda ostávali už len 3 pracovné dni na zákonné podanie. Za rozhodujúcu však sťažovatelia považovali okolnosť, že v danej veci sa od vznesenia obvinenia 4. mája 2018 až do podania obžaloby 29. októbra 2018 vykonal iba jeden procesný úkon, a to výsluch poškodeného.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s preskúmaním zákonosti väzby uznesením okresného súdu sp. zn. 15 T 40/2018 z 9. novembra 2018</p> <p>V prípade sťažovateľov mal pred zásahom do základných práv a slobôd okresným súdom právomoc poskytnúť im ochranu krajský súd, ktorý konal o ich riadnom opravnom prostriedku, keďže právo podať sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu sťažovatelia využili. Pre rozhodnutie ústavného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy (in fine) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a to krajský súd ako súd sťažnostný (obdobne III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti so zákonnosťou väzby uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tos 152/2018 z 27. novembra 2018</p> <p>Ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade uviesť, že mu neprislúcha, aby v rámci konania o ústavnej sťažnosti posudzoval, či dokonca skúmal existenciu dôvodov väzby sťažovateľov alebo akýchkoľvek iných obvinených. To prislúcha zásadne všeobecným súdom. Rovnako tak pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, III. ÚS 324/2016).</p> <p>Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry ďalej zdôrazňuje, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonosti (mutatis mutandis III. ÚS 26/01). Je výsoštným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (Toth c. Rakúsko z 12. 12. 1991). Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS</p>

	<p>83/03, IV. ÚS 171/03).</p> <p>Ústavný súd ďalej vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu, právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07). Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom verejnej moci. Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Obdobne aj podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru je predmetom súdneho prieskumu „zákonnosť“ pozbavenia osobnej slobody.</p> <p>Krajský súd v odôvodnení uznesenia, ktorým sťažnosť sťažovateľov proti uzneseniu okresného súdu zamietol, uviedol, že vo vzťahu k materiálnym podmienkam väzby sťažovateľov zistil rovnako ako prvostupňový súd, že v štádiu po podaní obžaloby pretrvávalo podozrenie, že sa dopustili spáchania skutku, pre ktorý sú trestne stíhaní, a že tento skutok má všetky zákonné znaky uvedených zločinov. Toto podozrenie podľa krajského súdu vyplývalo z dokazovania vykonaného v prípravnom konaní, najmä z dôkazov, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého uznesenia prvostupňový súd „i prokurátor v podanej obžalobe“. Nepovažoval za pravdivé, že by obžaloba bola postavená na nezákonných dôkazoch. Najmä pokiaľ išlo o námietku sťažovateľov týkajúcu sa ich nezákonného zadržania, krajský súd zopakoval, že obžalovaní boli zadržaní v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku. Podľa názoru krajského súdu prvostupňový súd postupoval správne a zákonným spôsobom pri rozhodovaní o väzbe podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku. Riadne preskúmal a vyhodnotil všetky skutočnosti, ktoré boli významné pre rozhodnutie o väzbe sťažovateľov a svoje zistenia premietol do odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, a preto nadriadený súd naň v celom rozsahu odkázal. Konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňovali takzvanú preventívnu väzbu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, mal prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť správne a aj krajský súd zastával názor, že u oboch sťažovateľov bola daná dôvodná obava, že v prípade ich prepustenia z väzby na slobodu budú pokračovať v páchaní trestnej činnosti. Podľa krajského súdu správne mal tiež prvostupňový súd rozhodnúť i o tom, že väzbu sťažovateľov nebolo možné nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka. Ani z pohľadu nadriadeného súdu táto alternatíva nahradenia účelu väzby neprichádza do úvahy, a to vzhľadom na osoby sťažovateľov, ktorí „majú sklony k páchaniu trestnej činnosti, nakoľko by neeliminovala obavu z konania obžalovaných, pre ktoré sa... nachádzajú vo väzbe“. Krajský súd skonštatoval, že pokiaľ ani predchádzajúce odsúdenia nemali na sťažovateľov ten prevýchovný účinok, aby ich odradili od ďalšieho páchania trestnej činnosti, niet prečo predpokladať, že by na dosiahnutie účelu, ktorý sleduje väzba, dostačoval dohľad probačného a mediačného úradníka. Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou sťažovateľov o priet'ahoch v konaní, pretože bol toho názoru, že orgány činné v trestnom konaní postupovali v zmysle</p>
--	---

	<p>§ 2 ods. 6 Trestného poriadku. Pretože sa krajský súd v podstatných otázkach stotožnil s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu, ústavný súd považoval za potrebné poukázať na aj na relevantné časti prvostupňového rozhodnutia. V tejto súvislosti ústavný súd len pripomína, že konanie pred všeobecnými súdmi je z hľadiska ústavného prieskumu potrebné posudzovať ako jeden celok. Pokiaľ súd prvého stupňa zodpovie na všetky relevantné argumenty nastolené stranami v konaní a nadriadený súd sa s týmto posúdením stotožní, potom ani stručnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu druhého stupňa nie je v zásade dôvodom na vyslovenie protiústavnosti takéhoto rozhodnutia. Podstatné totiž je, že strane konania boli v priebehu konania sprostredkované nosné dôvody rozhodnutia (napr. II. ÚS 102/2018).</p> <p>Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa oboznámil s obsahom spisového materiálu, z ktorého zistil, že dôvod preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u oboch sťažovateľov naďalej trval aj v tomto štádiu konania, t. j. po podaní obžaloby. Dovtedy zistené skutočnosti a zabezpečené dôkazy nasvedčovali, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného zločinu krádeže a existovalo dôvodné podozrenie, že ho spáchali sťažovatelia, a z ich konania a ďalších konkrétnych skutočností vyplývala dôvodná obava, že by v trestnej činnosti pokračovali.</p> <p>Dôvodnosť podozrenia, že skutok spáchali sťažovatelia, okresný súd oprel o dôkazy vyplývajúce z dôkazných prostriedkov, a to z výpovede svedka – poškodeného, zo zápisnice o ohliadke miesta činu a z jej fotodokumentácie, z vykonaných osobných prehliadok sťažovateľov, prehliadky motorového vozidla, v ktorom sa sťažovatelia viezli pri ich zadržení, zo záznamov a z fotodokumentácie z kamier Mestskej polície Trnava a ďalších subjektov a pod., ktorých stručné obsahy v rozhodnutí uviedol.</p> <p>K existencii dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku okresný súd poukázal na závery sudcu okresného súdu pre prípravné konanie, ktoré sa ani po podaní obžaloby na sťažovateľov nezmenili. Týmto dôvodmi bola predovšetkým tzv. trestná minulosť sťažovateľov, keď oboch okresný súd považoval za tzv. špeciálnych recidivistov vo vzťahu k páchaniu majetkovej trestnej činnosti, pre ktorú boli opakovane súdne trestaní. Sťažovateľ v 1. rade bol dovtedy 15-krát a sťažovateľ v 2. rade 3-krát súdne trestaný. Obaja už vykonávali nepodmienečné tresty odňatia slobody. Okresný súd poukázal na skutočnosť, že napriek týmto skutočnostiam u sťažovateľov nenastala žiadna zmena v ich správaní sa vo vzťahu k vedeniu riadneho života na slobode bez páchania ďalšej trestnej činnosti.</p> <p>Okresný súd ďalej uviedol, že aj stíhaného skutku sa mali sťažovatelia dopustiť v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia (sťažovateľa v 1. rade) či prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody (obaja sťažovatelia). Sťažovatelia boli v tom čase nezamestnaní a svoj finančný príjem mali dosahovať brigádnicou činnosťou, ktorá ale nebola verifikovaná žiadnym dôkazom, ktorý by to potvrdzoval. Neboli evidovaní ani v Sociálnej poisťovni. Okresný súd tak konštatoval dôvodné podozrenie, že sťažovatelia si finančné prostriedky na živobytie mohli zabezpečovať práve nezákonnou činnosťou, resp. páchaním majetkovej trestnej činnosti.</p> <p>Uvedené viedlo okresný súd k záveru, že sťažovateľov bolo potrebné aj po podaní obžaloby ponechať vo väzbe z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, t. j. že existuje dôvodná obava, že budú v trestnej činnosti pokračovať.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v spojení s rozhodnutím okresného súdu uviedol dostatočne presvedčivé dôvody, pre ktoré bolo potrebné sťažnosť sťažovateľov proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 9. novembra 2018 zamietnuť, pritom sa v odôvodnení svojho uznesenia dostatočne vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie o osobnej slobode sťažovateľov podstatnými skutkovými, ako aj právnymi otázkami.</p> <p>Odôvodnenie uznesenia krajského súdu umožňuje ústavnému súdu urobiť záver,</p>
--	--

že vo veci konajúce všeobecné súdy sa náležite vysporiadali s formálnymi a materiálnymi dôvodmi väzby sťažovateľov, dostatočným spôsobom ich preukázali a zdôvodnili, a preto spĺňajú zákonné požiadavky na odôvodnenie uznesenia o ponechaní sťažovateľov vo väzbe, resp. o sťažnosti proti nemu. Ústavný súd z uznesenia krajského súdu a jeho postupu nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu.

Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľov, že zo strany okresnej prokuratúry išlo v ich prípade o predčasné podanie obžaloby a len z dôvodu, že „návrh na predĺženie väzby by sa musel podať do 4. 11. 2018, teda ostávalo už len 3 pracovné dni na zákonné podanie“, ústavný súd poznamenáva, že táto námietka sťažovateľov ostáva iba v rovine ich domnienok, bez uvedenia ďalšej adekvátnej ústavnoprávne relevantnej argumentácie s uvedením konkrétneho reálneho negatívneho (nepripustného) dopadu na ich základné práva alebo slobody. Žiadnym zodpovedajúcim spôsobom sťažovatelia v ústavnej sťažnosti nespochybnili zákonnosť postupu okresnej prokuratúry pri podávaní obžaloby okresnému súdu. Neuviedli, v čom mala nimi tvrdená predčasnosť podania obžaloby spočívať, t. j. ktoré zákonom predpokladané skutočnosti alebo podmienky jej podania ešte neboli splnené. Netvrdia ani to, že by podaním obžaloby bolo ktorékoľvek zákonné ustanovenie procesnoprávneho predpisu, ktorým sa konanie riadilo, okresnou prokuratúrou porušené (takéto ustanovenie neoznačili).

Z hľadiska požadovanej ústavnoprávnej ochrany základných práv sťažovateľov však túto námietku robí irelevantnou najmä skutočnosť, že postup okresnej prokuratúry právne významným spôsobom sťažovatelia v ústavnej sťažnosti nenapádajú, keďže nepožadujú vysloviť porušenie ich základných práv jej postupom (pozri navrhovaný petit ústavnej sťažnosti), a rovnako neuviedli ani relevantnú príčinnú súvislosť medzi spochybňovaným postupom okresnej prokuratúry a ústavnou sťažnosťou napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov o ich ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby.

V ďalšom sťažovatelia namietajú, že orgány činné v trestnom konaní vo veci samej nepostupovali s osobitnou starostlivosťou a urýchlením, čo má zakladať nezákonnosť ich väzby a tým aj zásah do ich základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ale aj práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ak uvedenú skutočnosť sťažovatelia zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom mienili napadnúť pred ústavným súdom aj prostredníctvom práv zaručených im dohovorom, potom ústavný súd prízvukuje, že tak mali urobiť namietaním porušenia práva zaručeného v čl. 5 ods. 3 dohovoru, čo však neurobili. Nič to však nemení na skutočnosti, že ústavný súd k preskúmaniu tejto námietky pristúpil z dôvodu tvrdenia sťažovateľov o zásahu do ich základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

Sťažovatelia tvrdia, že od vznesenia im obvinenia do podania obžaloby bol vykonaný iba jeden vyšetrovací (procesný) úkon – výsluch poškodeného.

Ústavný súd z iného rozhodnutia krajského súdu v danej trestnej veci sťažovateľov, vydaného krátko pred podaním obžaloby na sťažovateľov, ktorým bolo v druhom stupni rozhodované o ich žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu, zistil nasledujúci priebeh vyšetrovania. Z uvedeného rozhodnutia krajského súdu jednoznačne vyplýva, že tvrdenie sťažovateľov o vykonaní iba jedného úkonu od vznesenia obvinenia po podanie obžaloby nie je pravdivé. Je evidentné, že orgány činné v trestnom konaní v priebehu prípravného konania neboli nečinnými tak, ako by sa to mohlo javiť z argumentácie sťažovateľov použitej v ústavnej sťažnosti. Práve naopak, orgány prípravného konania počas vyšetrovania postupovali primerane s dôrazom na zabezpečenie všetkých nevyhnutných dôkazných prostriedkov a z nich vyplývajúcich dôkazov dôležitých pre náležité objasnenie stíhanej trestnej činnosti a jej páchateľov.

Podľa názoru ústavného súdu možno konštatovať, že dĺžka väzby sťažovateľov v prípravnom konaní neporušila požiadavky jej nevyhnutnosti alebo primeranosti a ani osobitnej starostlivosti, resp. urýchleného postupu príslušných orgánov činných v trestnom konaní. Je preto zrejmé, že z uvedeného hľadiska nemohli ani všeobecné súdy pri rozhodovaní o pokračovaní väzby sťažovateľov po podaní obžaloby neprípustne zasiahnuť do ich základného práva na osobnú slobodu, keďže sťažovatelia boli vo väzbe držaní z dôvodov významných a dostatočných, pričom príslušné orgány postupovali v merite veci s osobitnou starostlivosťou. Ústavný súd teda nezistil porušenie základného práva sťažovateľov byť vo väzbe len po nevyhnutnú, resp. primeranú dobu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu z 27. novembra 2018.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, ako aj s prihliadnutím na absenciu príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru a označeným uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tos 152/2018 z 27. novembra 2018 ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Z toho istého dôvodu (absencie príčinnej súvislosti) bolo potrebné odmietnuť ústavnú sťažnosť sťažovateľov aj v časti namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením okresného súdu.

K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 3 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru

Už zo samotného znenia ustanovenia čl. 17 ods. 3 ústavy vyplýva, že rozhodnutiami konajúcich všeobecných súdov, ktorých výsledkom bolo ponechanie sťažovateľov vo väzbe po podaní obžaloby, nemohlo byť ustanovenie tohto článku ústavy dotknuté.

V namietaných konaniach nešlo o zadržanie sťažovateľov a ani o ich vypočutie po zadržaní tak, ako to má na mysli práve označené ustanovenie ústavy. V prípade sťažovateľov išlo konanie a rozhodnutie o ich ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby.

Rovnako čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru v aktuálnej veci sťažovateľov nemožno aplikovať. Označený článok sa vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby (o prvotnom uvalení väzby). Naproti tomu procesné pravidlá týkajúce sa skúmania dôvodnosti ďalšieho trvania väzby sú racione materiae súčasťou čl. 5 ods. 4 dohovoru. Keďže v danom prípade ústavný súd neskúmal rozhodnutie všeobecných súdov o prvotnom vzatí do väzby, ale o dôvodnosti ďalšieho trvania väzby sťažovateľov, je vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam, ale aj postupom ich vydaniu predchádzajúcim tak okresného, ako aj krajského súdu táto námietka sťažovateľov neopodstatnená už na prvý pohľad (obdobne napr. rozhodnutia z predbežného prerokovania I. ÚS 338/06, I. ÚS 352/06, II. ÚS 318/06, III. ÚS 34/07, I. ÚS 232/2017).

Na základe týchto skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 3 ústavy a práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 15 T 40/2018 z 9. novembra 2018 a uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tos 152/2018 z 27. novembra 2018 odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označenými rozhodnutiami všeobecných súdov vydanými v konaní o ponechaní sťažovateľov vo väzbe a obsahom čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru.

	Ústavný súd uznesením sťažnosť sťažovateľov odmietol.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	väzba-preventívna trestné konanie väzba-dôvody väzby väzba-trvanie väzba-väzba v prípravnom konaní prietahy v konaní-vo vyšetrovaní

spisová značka	I. ÚS 186/2019
populárny názov	Súdny poplatok - podanie v listinnej podobe
sudca spravodajca	Miroslav Duriš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	30.04.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak koná vo veci v súlade s právnymi predpismi upravujúcimi postupy v civilnom konaní.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je advokátom zastupujúcim žalovaného v konaní vedenom okresným súdom vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Sťažovateľ ako právny zástupca žalovaného v napadnutom konaní vedenom okresným súdom podaním v listinnej forme navrhol prerušiť napadnuté konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde. Uznesením okresného súdu vydaným súdnym úradníkom bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť v stanovenej lehote súdny poplatok za spracovanie podania v listinnej forme v sume 20 € podľa položky 20a sadzobníka súdnych poplatkov v spojení s § 2 ods. 1 písm. f) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, ktorou navrhol citované rozhodnutie okresného súdu zrušiť alebo zmeniť a konanie vo veci uloženia povinnosti zaplatiť súdny poplatok zastaviť. Okresný súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol.
z odôvodnenia	Predmetom konania ústavného súdu je rozhodovanie o namietanom porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo podľa sťažovateľa dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením, ktorým bola zamietnutá sťažnosť smerujúca proti uzneseniu okresného súdu z 3. januára 2019 vo veci uloženia povinnosti zaplatiť za spracovanie podania v listinnej podobe súdny poplatok v sume 20 € podľa položky 20a sadzobníka súdnych poplatkov v spojení s § 2 ods. 1 písm. f) zákona o súdnych poplatkoch. Podľa okresného súdu boli pre vyrubenie súdneho poplatku splnené podmienky, keďže na sťažovateľa sa ako na advokáta podľa príslušných právnych predpisov vzťahuje povinnosť doručovať podania súdu do elektronickej schránky a podanie v konkrétnej veci urobil v listinnej forme. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ je advokátom, u ktorého v súlade s § 34 ods. 2 zákona o ústavnom súde nemusí byť splnená podmienka povinného zastúpenia. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť ústavný súd v rámci

predbežného prerokovania ústavnú sťažnosť preskúmal z pohľadu možnej existencie ďalších dôvodov, ktoré by mali za následok jej odmietnutie v súlade s už citovaným § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Kľúčovou námietskou, ktorou sťažovateľ argumentuje vo všeobecnosti, je nesprávnosť výkladu v jeho veci použitých ustanovení zákona o súdoch a zákona o eGovernmente, pričom v konkrétnostiach zdôrazňuje, že všeobecne záväzný právny predpis upravujúci občiansko-právne konanie a ukladajúci advokátovi povinnosť riadiť sa zákonom o e-Governmente absentuje. Ďalej namieťa, že z § 82l ods. 3 zákona o súdoch vyplýva len možnosť zriadiť a aktivovať elektronickú schránku, nie povinnosť, pričom citované ustanovenie podľa jeho názoru zasahuje v rozpore s ústavou do pôsobnosti iných zákonov. Podľa sťažovateľa nútiť advokáta, aby si aktivoval elektronickú schránku na doručovanie písomností výlučne elektronicky, nemožno uložením povinnosti zaplatiť súdny poplatok z dôvodu, že explicitne povinnosť aktivovať elektronickú schránku z príslušného procesnoprávneho kódexu nevyplýva. Podľa položky 20a sadzobníka súdnych poplatkov k zákonu o súdnych poplatkoch sa za spracovanie podania a jeho príloh v listinnej podobe, ak zákon ustanovuje povinnosť doručovať podanie do elektronickej schránky súdu, a za spracovanie podania a jeho príloh v elektronickej podobe doručeného súdu inak ako do elektronickej schránky súdu, ak zákon ustanovuje povinnosť doručovať podanie do elektronickej schránky súdu, vyrubuje súdny poplatok v sume 20 eur za podanie vrátane jeho príloh.

V súlade s § 2 ods. 1 písm. f) zákona o súdnych poplatkoch je poplatníkom ten, kto je povinný doručovať podania do elektronickej schránky súdu. Podľa § 82l ods. 3 zákona o súdoch („Osobitné ustanovenia o elektronickej výkone verejnej moci na súdoch“) s účinnosťou od 1. júla 2017 orgán verejnej moci, advokát, súdny exekútor, notár a správca sú povinní v konaní pred súdom doručovať podania do elektronickej schránky súdu a používať pri elektronickej komunikácii so súdom elektronickú schránku aktivovanú na doručovanie, ktorej sú majiteľom; to neplatí, ak súd požiada o predloženie určitej listiny a pre predkladanie administratívneho spisu alebo iného spisu. Hostujúci euroadvokát doručuje elektronické podania prostredníctvom spolupracujúceho advokáta. Ak je pre podanie určený elektronický formulár, sú osoby podľa predchádzajúcej vety povinné podanie urobiť prostredníctvom takého formulára. Trovy vzniknuté porušením povinnosti podľa prvej vety nie sú predmetom náhrady trov konania.

V súlade s § 101cd (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. júla 2017) zákona o súdoch povinnosť podľa § 82l ods. 3 sa od 1. júla 2018 vzťahuje na právneho zástupcu, ktorý je fyzickou osobou.

Ústavný súd, prihliadajúc na predmet právnej veci, v ktorej sa sťažovateľ uchádza o ústavnú ochranu svojich práv ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy – uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok v sume 20 €, zdôrazňuje, že z tohto hľadiska ide nepochybne o právnu vec, ktorú možno označiť ako bagatelnú. Uvedené zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Pokiaľ právny predpis upravujúci konanie pred všeobecnými súdmi (Civilný sporový poriadok) vylučuje prieskum rozhodnutí u tzv. bagatelných vecí, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva (m. m. sp. zn. III. ÚS 22/2019).

Navyše, napadnuté uznesenie okresného súdu, proti ktorému nemožno podať akýkoľvek ďalší opravný prostriedok (bod 10 napadnutého uznesenia okresného súdu), pretože Civilný sporový poriadok takúto možnosť výslovne nepripúšťa (čl. 2 ods. 2 ústavy), by malo byť v konečnom dôsledku vylúčené aj z prieskumu vecí ústavným súdom (m. m. sp. zn. III. ÚS 292/2018). Opodstatnenosť ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takýchto veciach prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré by mohli mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv (m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS

357/2015, I. ÚS 56/2017), resp. v prípadoch, ak pôjde o takú intenzitu zásahu, ktorá koliduje s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (pozri nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13, bod 27). Sťažovateľ ako kľúčovou námietkou argumentuje nesprávnym výkladom v jeho veci aplikovaných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (už citovaných).

S prihliadnutím na znenie citovaného § 82l ods. 3 zákona o súdoch je v spojení s § 101cd zákona o súdoch podľa názoru ústavného súdu opodstatnený záver okresného súdu o existencii povinnosti právneho zástupcu, ktorý je fyzickou osobou v konaní pred súdom, doručovať podania do elektronickej schránky súdu, a to s účinnosťou od 1. júla 2018. Rovnako opodstatnený a majúci oporu v správnom výklade vo veci použitých právnych predpisov bol postup okresného súdu pri následnom ukladaní povinnosti sťažovateľovi zaplatiť súdny poplatok za spracovanie podania urobeného v listinnej forme, a to s prihliadnutím na splnenie podmienok pre vznik poplatkovej povinnosti.

Výklad citovaných ustanovení, ktorý predostiera ústavnému súdu sťažovateľ a podľa ktorého pre uloženie poplatkovej povinnosti neboli splnené podmienky, keďže sa na neho nevzťahuje povinnosť doručovať súdu do elektronickej schránky, a to vzhľadom na skutočnosť, že chýba právny predpis, ktorý by advokátovi uložil *expressis verbis* povinnosť aktivovať elektronicкую schránku, je nevyhnutné považovať za účelový, keďže v konečnom dôsledku zasahuje do samotnej podstaty ustanovením § 82l ods. 3 zákona o súdoch zavedenej všeobecnej povinnosti vybraných subjektov komunikovať so súdom prostredníctvom elektronickej schránky a smeruje aj proti hlavnému cieľu elektronizácie súdnictva, ktorým je zefektívnenie jeho výkonu. Vzhľadom na uvedené je podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie okresného súdu založené na právnych záveroch, ktoré majú oporu v aplikovanej právnej norme a nezasahujú do podstaty, zmyslu a účelu označeného základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak koná vo veci v súlade s právnymi predpismi upravujúcimi postupy v civilnom konaní. V konkrétnych okolnostiach veci sú týmito predpismi tie, ktoré upravujú vnútornú organizáciu súdov a v jej rámci elektronický výkon verejnej moci na súdoch. Vec sťažovateľa preto v kontexte námietky výkladu použitých právnych predpisov zo strany okresného súdu nemá podľa názoru ústavného súdu požadovaný ústavnoprávny rozmer.

Okrem už uvedeného je zo všeobecného hľadiska v nadväznosti na z čl. 6 dohovoru vyvoditeľný zákaz odmietnutia spravodlivosti (tzv. *denegatio iustitiae*) rozhodujúce aj to, že spôsob komunikácie, ktorý sťažovateľ ako právny zástupca strany v príslušnom konaní zvolil (podanie v listinnej podobe), nemá vo vzťahu k ním zastupovanej strane sporu za následok zásah do samotnej podstaty práva na spravodlivé súdne konanie. Absencia komunikácie advokáta so súdom prostredníctvom elektronickej schránky, resp. podanie urobené advokátom v listinnej podobe, neopravňuje súd na podanie urobené v listinnej podobe neprihliadať, resp. podanie vyhodnotiť ako neúčinné.

Prípadná poplatková povinnosť, ktorá vzniká advokátovi za podanie urobené v listinnej podobe, nemôže byť preto sama osebe dôvodom zásahu do samotnej podstaty a zmyslu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorá nevyklučuje, aby záujem na riadnom výkone spravodlivosti ospravedlnil určité finančné obmedzenia prístupu jednotlivca k súdu. Povinnosť zaplatiť súdny poplatok v súvislosti s podaním na všeobecnom súde v civilnom konaní nemôže byť preto považovaná za obmedzenie práva na prístup k súdu, ktoré by bolo samo osebe nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozsudok ESLP vo veci Podbielski a PPU Polpura proti Poľsku z 26. 7. 2005, bod 63, sťažnosť č. 39199/98).

Pokiaľ sťažovateľ v konkrétnostiach ústavnému súdu predostiera námietky,

	<p>ktorými brojí proti ústavnej udržateľnosti všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich komunikáciu advokátov ako fyzických osôb so súdmi (absencia právneho predpisu upravujúceho povinnosť advokáta riadiť sa zákonom o e-Governmente, rozpor § 821 ods. 3 zákona o súdoch s ústavou a zásah do pôsobnosti iných zákonov, absencia ustanovenia procesno-právneho kódexu o povinnosti aktivovať elektronickú schránku), ústavný súd konštatuje, že tieto námietky vo všeobecnosti napádajúce ústavnosť právnych predpisov nemôžu byť predmetom preskúmania zo strany ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavno-právna relevancia tohto druhu námietok môže byť zo strany ústavného súdu preskúmaná v prípadnom konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, kde však sťažovateľovi zjavne chýba procesná legitímácia na podanie návrhu na začatie konania (§ 74 zákona o ústavnom súde a contrario). S prihliadnutím na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že medzi argumentáciou sťažovateľa o neústavnosti v jeho veci aplikovaných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov a namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Vzhľadom na už uvedené niet takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>klúčové slová</p>	<p>advokát, advokácia poplatok-súdny elektronický podpis</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.